

[Chr. Madsen.]

igennem mange, mange år havde en meget dårlig sygeforsikringslovgivning her i landet. Man fik den ændret ved, at arbejdsmarkedets parter gennemførte en sygelønsordning, og det holdt temmelig hårdt.

Nu er arbejdsmarkedets parter i gang med forhandlinger om en efterlønsordning, som ifølge forliget sidste forår skal tilendebringes inden juli 1962. En sådan ordning kan antagelig give tilsvarende resultater. Man kan gennemføre en overbygning, der måske skal reguleres efter de almindelige timelønninger i håndværk og industri, og som måske vil foranledige, at den langvarige diskussion om folkepensionens størrelse får helt andre forudsætninger.

Til lovforslagets ændringer har jeg nogle bemærkninger.

Som det fremgår af forslaget, bliver fradragsreglerne lempet, så selvpensionister, når det drejer sig om ægtepar i København, kan have 8 400 kr. ved siden af fuld folkepension og 19 600 kr. ved siden af mindstebeløbet. Det er efter min mening meget gunstige forhold for selvpensionisterne, ja, det er i realiteten 8 400 kr. mere end de 223 000 folkepensionister, der nu får folkepension som eneste indtægt. Jeg har den private opfattelse, at samfundet ikke skylder selvpensionisterne noget som helst, medens man derimod kan komme med en hel række argumenter for, at samfundet skylder de 223 000 folkepensionister, der ikke har haft mulighed for opsparing, en hel del.

Der er ikke i forslaget taget stilling til fradragsreglerne for pensionister, der har arbejdsindtægt ved siden af pensionen. Jeg går ud fra, at man kan komme til at tale om det i det udvalg, der bliver nedsat.

Forhøjelserne af grundbeløbene med større beløb end 408 kr. og 276 kr. årlig bliver det vel svært at få gennemført, men man må jo i udvalget kunne se på, om der ikke kan laves et mellembeløb til ægtepar, hvoraf den ene får pension.

Til dispensationsreglen i lov om invalide- og folkeforsikring er der ikke taget stilling i det foreliggende lovforslag. Vi vil meget gerne have lejlighed til at se på, hvordan man administrerer denne paragraf, om der er mulighed for at få det gjort lettere at

søge folkepension før det fyldte 67. år for mænd og 62. år for kvinder.

Ellers kan jeg på min gruppes vegne tilsige velvillig behandling. Vi er særlig positive, hvad angår den fremtidige udvikling af folkepensionisternes forhold. Vi vil meget gerne se et forslag om en ordning, hvorefter folkepensionen er $\frac{2}{3}$ af arbejdsindtægten. Her er der efter min mening muligheder for opsparingsordninger, der vil blive populære i befolkningen.

Iver Poulsen: Det, der satte den lovgivning i gang, som vi behandler i dag, var det fald i pristallet, som fandt sted i sommeren 1960, og hvorved den pristalsregulerede folkepension faldt med 5-8 kr. om måneden. Dette pristalsfald skyldtes en nedsættelse af skatterne, og da folke- og invalidepensionisterne ikke fik nogen direkte økonomisk fordel heraf, fordi de enten ingen skat betaler eller betaler en meget lille skat, fandt de det meningsløst, at deres pension skulle følge pristallet og nedsættes. Fra politisk side var man ikke sen til at give pensionisterne ret og gennemføre en ordning med et midlertidigt tillæg, som skulle holde pensionisterne skadesløse for pristalsfaldet.

Hertil er for det første at sige, at folke- og invalidepensioner hidtil naturligvis var steget med pristalsstigningerne, selv om disse også skyldtes stigende skatter, der ikke ramte pensionisterne, fordi de som nævnt enten ingen skat betaler eller kun betaler en lille skat. Men for det andet, og det forekommer mig at være det vigtigste, gjorde man lovvedtagelsen om folke- og invalidepensionens pristalsregulering illusorisk ved at gennemføre et tillæg, som skulle opveje resultatet af nedgangen i pristallet. Vi kunne alle deltage i folke- og invalidepensionisternes beklagelse af, at deres pension skulle nedsættes på grund af et fald i pristallet, som de ikke fik nogen gavn af, men vi kan ikke omsætte denne beklagelse i en faktisk suspension af en vedtaget lovbestemmelse om, at folke- og invalidepensionen skal være pristalsreguleret. Den slags må rokke tilliden til indgåede aftaler, hvilket selvfølgelig under alle omstændigheder er uheldigt, men ganske særlig uheldigt er det, når staten er part i sagen.